

FEDERACIONS

Quesería Menorquina, una lluita incansable

MARGOT SASTRE

COMITÈ D'EMPRESA DE QUESERIA MENORQUINA

L'emblemàtica fàbrica situada a Menorca continua mantenint els llocs de feina de tots els treballadors i treballadores gràcies a què la titular del Jutjat Mercantil número 2 de Palma ha dictat un acte en el qual declara el concurs voluntari de creditors i aparta de la gestió a la família Ruiz-Mateos.

Quesería Menorquina, més coneguda com «El Caserío», és una fàbrica emblemàtica ubicada a l'illa de Menorca. Com la major empresa privada que és, no solament és un símbol industrial, sinó que d'ella depenen sectors tan importants com el ramader, els

«llocs» de l'illa i subsectors que donen treball a nombrosos treballadors i treballadores.

A Quesería Menorquina es fabriquen formatgets en porcions, en rodanxes i formatge rallat. Després de 18 anys de pertànyer a la multinacional Kraft, aquesta em-

presa va decidir al desembre de 2008 tancar la planta per endur-se la seva producció a Bèlgica.

Després de diversos mesos de lluita sindical implicant tota la societat menorquina i les administracions públiques, el Comitè i el Sindicat van aconseguir evitar el tancament i la desaparició de la fàbrica. Es va forçar Kraft a vendre la fàbrica i no tancar-la. El comprador va ser el «grup» nacional Nueva Rumasa. Això succeïa el maig de 2009.

Amb prou feines transcorregut un any des de l'adquisició de la planta per la família Ruiz Mateos, els treballadors observarem com es patia una manca de matèria primera que impossibilitava, en molts casos, poder servir les comandes en els terminis establerts. La gestió era nefasta i el Comitè i els treballadors començarem a denunciar aquest fet, que tornava a posar en perill la viabilitat de la fàbrica.

Mantinguérem nombroses reunions amb la propietat de la planta, en les quals des de CCOO demanàrem a la direcció que possessin en venda la fàbrica de Maó a un grup solvent i amb capacitat de

gestió. Davant la seva negativa, incrementàrem la labor sindical i la voluntat clara en el sentit que no permetríem una nova amenaça de tancament.

Pel mes de desembre, el Comitè d'empresa de Quesería Menorquina, la Federació Agroalimentària de CCOO, el Govern balear i el Consell Insular de Menorca vàrem mantenir una reunió amb la direcció de Nueva Rumasa per transmetre'ls que aquesta situació no podia continuar així i que si no es modificava la gestió actual que estava duent a terme el grup Nueva Rumasa, s'estaria posant en perill la planta de Maó. Paral·lelament, la Federació Agroalimentària de CCOO juntament amb el Comitè d'Empresa denunciàrem públicament i de forma contundent la mala gestió de l'anomenat Grup Nueva Rumasa i expressàrem el nostre rebuig al grup, reiterant l'exigència que es retiresin d'aquest centre i que es posàs en venda per poder continuar amb l'activitat. La situació de les altres fàbriques d'aquest grup demostrava que existia un problema de mala gestió general i no de capacitat productiva de la nostra fàbrica ni de les restants.

Confirmant-se les nostres pitjors sospites i denúncies, pel febrer de 2011 Nueva Rumasa va anunciar la situació preconcursal a totes les empreses del Grup. Des de CCOO hem considerat aquest

anunci com una maniobra «legítima» dels propietaris per evitar i paraitzar les sol·licituds d'embarcament i execució de béns que s'estaven iniciant davant els nombrosos impagaments que es produïen.

CCOO va posar immediatament en marxa un grup sindical-jurídic-tècnic per analitzar la situació i buscar les actuacions més adequades per preservar els interessos i els drets dels treballadors.

A més d'iniciar mobilitzacions per tots els centres de treball, a les portes de la planta de Quesería Menorquina va tenir lloc una concentració en què es sol·licitava per enèsima vegada a la família Ruiz Mateos que deixés la gestió d'aquest centre. Les reivindicacions encaminades a tal fi també varen incloure l'anada a Madrid del Comitè d'Empresa per assistir a la manifestació multitudinària dels treballadors i treballadores de les diferents fàbriques del grup. En aquests moments (principi d'abril) la Federació Agroalimentària de CCOO i el Comitè estam estudiant i treballant en fórmules que garanteixin la continuïtat de la fàbrica a Menorca, després de l'anunci del grup Nueva Rumasa de presentar concurs de creditors (abans conegut com a suspensió de pagaments).

Els treballadors i treballadores de Quesería Menorquina ho hem aconseguit abans i tornarem a aconseguir-ho.

AENA, ara és l'hora del debat seriós

RAMON E. CARRERAS
MEMBRE DE L'EXECUTIVA
ESTATAL D'AENA

El passat dia 8 de març els sindicats que conformen la Coordinadora Sindical Estatal d'AENA, CCOO, UGT i USO, varen convocar 22 dies de vaga als aeroports de l'Estat, en contra de la privatització aprovada pel Govern mitjançant el Reial decret del passat 3 de desembre de 2010, i en defensa dels drets laborals dels treballadors dels aeroports. Aquest conflicte esclatà perquè després de 32 mesos sense aconseguir una vertadera negociació, els sindicats ens vàrem veure obligats a donar una resposta contundent davant un Govern que legisla per decret i sense negociar. Després del paquet de mesures anticrisi orquestrades per José Luis Rodríguez Zapatero, el mes d'agost de 2008 ja vàrem de-

manar que abans de fer qualsevol canvi de model s'havia d'iniciar un procés de negociació amb els sindicats i les parts afectades. A més, el canvi de model que es preveu en el Reial decret del passat 3 de desembre de 2010 posa en perill la viabilitat de distints aeroports i dóna una passa més cap a la mala gestió d'un servei públic tan important i de gran impacte sobre l'economia.

La gestió aeroportuària no millorarà si es privatitzen parcialment els aeroports. Des de l'esperpent de Castelló, on recentment el PP ha inaugurat un aeroport sense avions, passant pel concurs de creditors de l'aeroport de Ciudad Real o per la «congelació d'operacions» de l'aeroport impulsat per la Generalitat de Catalunya a Lleida, tots en són exemples, de la gestió privada conjuntament

amb les comunitats autònomes. Tampoc millorarà la gestió si es romp la xarxa estatal AENA i es dóna la gestió directa a alguna comunitat autònoma, fet que ens debilitaria més.

El model actual permet mantenir els aeroports deficitaris amb una elevada inversió en equips, infraestructures i tecnologia; només a les Illes Balears, entre el 2000 i el 2010 AENA ha realitzat inversions en els aeroports de Palma, Eivissa, Menorca i Son Bonet, per valor de 847.666.919 € una quantitat impensable només amb recursos propis.

El Govern balear, i especialment l'actual president, Francesc Antich, han tengut una actuació com a mínim desafortunada en el conflicte, amb una declaració institucional més apropiada d'aquells que van contra els drets consti-

tucionals dels treballadors que fan valer el seu dret a vaga. Antich ha deixat un mal precedent quan fa recaure tota la pressió en els convocants de la vaga que, al cap i a la fi, només són les víctimes de la mala gestió del Govern central, i també per la incapacitat de la nostra comunitat autònoma de defensar els interessos dels seus ciutadans davant Madrid. Actuarà igual el president si demà hi ha vaga dels treballadors d'hoteleria?

Finalment, el dia 16, i després de vint hores de «negociació real», els sindicats assolírem part de les nostres reivindicacions: assegurar els llocs de feina i mantenir un marc estatal de negociació col·lectiva i un fons comú de cohesió entre els aeroports que garanteix la viabilitat dels més petits i que tenen menys trànsit, és a dir, tot allò que volíem, excepte la privatització. Per aturar la privatització s'hagués hagut d'aconseguir la retirada del RD de dia 3 de desembre, un fet impossible. Malgrat tot, la premsa econòmica de dia 17 de març afirmava que l'acord feia ben bé im-

possible continuar amb la privatització. En concret, l'editorial del diari «Expansión» es demanava qui invertiria en uns aeroports amb les plantilles «blindades» i un conveni col·lectiu que s'ha de respectar... En fi, sobren les paraules.

Els sindicats, per responsabilitat, després d'aconseguir un pacte de garanties pels treballadors d'AENA, hem desconvocat la vaga, però ara s'hauria d'obrir, sense pressions, un debat seriós sobre la gestió dels aeroports, evitant la demagogia, la política barata i la manipulació de la realitat per part de determinats interessos econòmics d'uns pocs o la miopia política d'altres que, dient que volen més autogovern, amb les seves actuacions ens empenyen cap al desastre. La xarxa estatal i pública dels aeroports és la millor opció pels que vivim i treballem a les Illes i un cop més han estat els sindicats els que han hagut de sortir a defensar-los per defensar l'interès general. Ara, a les portes d'unes eleccions locals i autonòmiques, els polítics de les Illes s'haurien d'informar abans d'opinar.